

— Ще искам . . . Хубаво место ще ми дадат, като на пострадал от тия . . . — Отвърна мжжът и, седнал на страна, на канапето, запуши цигара. Вгледайки се в кълбата дим, що изпушаше из устата си, той тихо се усмихваше.

В туй време Ванката се мжчеше в стаята в безпомощност да реши сам туй що го мжчеше, да развжрже вжзела.

На времени се спираше, седаше на стола до масата си и стискаше с двете си ржце главата, секаш сджржайки я да не се пржсне.

Постепенно настана услокоение. Лицето му стана по ясно — той прескочи мжчившетото и замисли за чутото от Бориса, за неговите планове той: мислеше, не би ли направил най-добре, ако оставеше баща си с всичко негово, крадено или не крадено, и да заживее на своя сметка, той както му предлагаше и русият му другар. Да отиде и той не село на воля, да заработи с Бориса, да спечели име чисто, честно, име което никой да не посмее да засенчи. Той си спомни всичкото последно „черно“ време на потайни вжздишки и плачове на майка си, плахия изглед на сжща си, спомни си предишното, „ответлото“ време, кога той не бе се дори замислювал над честността, коректността на баща си, спомни си и изрази на баща си тая вечер.

„Издигане, падане, пак издигане — мислеше Ванката и глухо изпжхтпваше. Той усешташе, че туй що преживе тия дни и що преживеваше сега, той неще има сили никога да преживее още веднаж.

„Ах, да махна, да се махна!“ Повтаряше си той и пак се занисаше в приказваното от Бориса. Самия образ на Бориса всред мрака, който обхващаше душата му, изглеждаше до немай кжде чист, идеален.

„Той ще го направй туй що мисли“ — си казваше Ванката — ще направи и, може би ще завлече и другй с себе. . .

И по асоциация изведнаж пред Ванката се изпречи образа на Еленка. Като вихжр мина в ума му вжпросжт: дали е чула и тя за идването на власт на „нашите“. И некак неволно пак вихрено се пронесе другата мисжл.

„Аз бих казал ней сега!“

Сетне цел смржзнат от приликата между туй вжзклицание и онова на баща му отмжщение . . .

Едно проточено а-ах-а-а! излезе от уста му.

И пак тая мисжл — да се отдели от тая с която той усети такава прилика след вжзгласа си, да се поведе подир Бориса кжм светжл живот на истйнски труд, кжм истинска свобода и независимост на личността . . .

В лутания от мисжла на мисжл измори се най-сетне мо-